

Reykjavík 29. nóvember 2010

Alþingi
Efnahags- og skattanefnd
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

196. mál

Varðar: Athugasemdir SFF við drög að frumvarpi um sérstakan skatt á fjármálafyrirtæki.

Samtök fjármálafyrirtækja (SFF) hafa fengið framangreint frumvarp til umsagnar og af því tilefni vilja þau koma eftirfarandi sjónarmiðum á framfæri.

1. Skattlagning einnar atvinnugreinar umfram aðra

Í athugasemdum við frumvarpið er vísað til þess að höfð sé hliðsjón af álagningu skatts/gjalds á fjármálafyrirtæki í Bretlandi og Svíþjóð sem tekið var upp í kjölfar fjármálakreppunnar. Það er að mati SFF vænlegra til árangurs fyrir tekjuöflun að treysta arðsemisgrundvöll bankanna (þar sem ríkið hefur eigendahagsmuni og mun hagnast á því) og jafnframt skapa sem traustastan grundvöll fyrir rekstur þeirra og aðkomu að endurreisn íslensks atvinnulífs fremur en að íþyngja þeim með sérstökum sköttum. Þá telja SFF óeðlilegt að leggja sérstakan skatt á eina atvinnugrein án þess að tekjum ríkissjóðs sem skapast af þeirri skattlagningu sé veitt sérstaklega til uppbyggingar eða þjónustu við þá atvinnugrein. Ýmis ríki sem glímt hafa við fjármálakreppu að undanförunu hafa lagt á skatta. Þeir skattar hafa verið lagðir á innlán eða aðra þætti sem hið opinbera lagði til með stuðningsaðgerðum sínum til að forða fjármálahruni. Hér á landi var hruni ekki forðað. Að mati SFF er eðlilegt að sérstök gjaldtaka af fjármálafyrirtækjum renni til Tryggingasjóðs innstæðueigenda og fjárfesta. Í þessu samhengi er bent á að sænska „stabilitetsavgiften“ rennur í sjóð til að mæta áföllum tengdum áföllum í bankakerfi framtíðarinnar. Gjaldið er ekki hugsað sem skattur sem ætlaður er til almennrar tekjuöflunar fyrir ríkissjóð. Sænska leiðin er því ólík því sem lagt er til í þessu frumvarpi. Þá er bent á að í skýrslu AGS sem kom út á þessu ári var bankaskattur ekki ein af tillögum sjóðsins varðandi breytingar á sköttum hér á landi. Þessi atriði hafa SFF bent á áður í samskiptum við fjármálaráðuneytið og starfshóp fjármálaráðherra sem skipaður var til að endurskoða skattkerfið.

2. Kostnaður færast yfir á lántaka og fjármagnseigendur

Að mati SFF myndi bankaskattur hitta illa fyrir hérlend fjármálafyrirtæki sem þegar eru að berjast fyrir því að lækka kostnaðarhlutföll, sem hafa verið of há, og leiða til hækkaðs verðlags á þjónustu til viðskiptamanna hérlendra banka. Þannig mun kostnaður óumflýjanlega fara yfir í vaxtamyndum í kerfinu og færast yfir á lántakendur eða fjármagnseigendur og þar með þrengja möguleika banka til að vinna að endurreisn íslensks atvinnulífs. Það vekur athygli að Íbúðalánasjóður sem er stór aðili á lánamarkaði fellur ekki undir frumvarpið en mikilvægt er að gæta að samkeppnislegu jafnræði aðila á sama markaði. Samkeppnisstaða mismunandi lánveitenda mun skekkjast verði frumvarpið óbreytt að lögum.

3. Samræmi við frumvarp um innstæðutryggingar

Í 1. gr. frumvarpsins kemur fram að markmið þess sé m.a. að „draga úr áhættusækni fjármálafyrirtækja“ með því að leggja sérstakan skatt á skuldir þeirra vegna þeirrar kerfisáhættu með tilheyrandi kostnaði sem áhættusöm starfsemi þeirra getur haft í för með sér fyrir þjóðarþúið. Að mati SFF leiðir aukin skattlagning fjármálafyrirtækja til þess að þau þurfa að leita leiða til að afla aukinna tekna sem getur leitt til meiri áhættusækni í viðskiptum. Réttara væri að segja að tilgangur frumvarpsins sé að stuðla að því að fjármálafyrirtæki leiti eftir áhættuminni fjármögnunarleiðum, eins og fram kemur í athugasemdum við frumvarpið á bls. 3. Síðan má deila um það hvort að innlán séu áhættulítill fjármögnunarleið þar sem þau geta horfið jafnskjótt og þau verða til ef innstæðueigendur bera ekki traust til viðkomandi fjármálafyrirtækis eða kerfisáhætta er yfirvofandi.

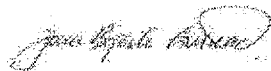
Verði frumvarpið að lögum og ef tilgangur frumvarpsins er sá að stuðla að því að fjármálafyrirtæki fjármagni sig með innstæðum er mikilvægt að samræmi sé milli þessara laga og laga um innstæðutryggingar en frumvarp um það efni er nú til meðferðar á Alþingi. Samkvæmt fyrirleggjandi frumvarpi til laga um innstæðurtryggingar, er gert ráð fyrir að iðgjaldastofnin sé ekki bundinn við innstæður undir € 100.000, heldur reiknist á allar tryggðar innstæður, óháð fjárhæð. Í þessu tilliti er ósamræmi milli gjaldstofnana í frumvarpi um innstæðutryggingar og frumvarpi um bankaskatt þ.e. tryggðar innstæður yfir € 100.000 yrðu í raun tvískattaðar. Eins og þessi frumvörp líta út núna er hvati fyrir banka til að færa sig yfir í innstæður sem fjármögnun ekki til staðar. Þess vegna er mikilvægt að skatturinn/gjaldið sé tengt innstæðutryggingakerfinu og sé eyrnamerkt bankakerfinu sjálfu til að tryggja stöðugleika kerfisins.

Það skiptir einnig máli í þessu sambandi að „stabilitetsavgiften“ er gjald sem greitt er í ríkissjóð en ekki skattur eins og í frumvarpi þessu. Það væri fjármálafyrirtækjum til hagsbóta ef um væri að ræða gjald en ekki skatt þar sem að þá væri um kostnað að ræða í rekstri fyrirtækisins. Verði frumvarpið lagt fram á Alþingi er lagt til að fylgt verði fordæmi Svía að þessu leyti. Hér á eftir er texti úr athugasemdum með sænska frumvarpinu um þetta atriði bls. 22 í enskri þýðingu:¹ „As mentioned above, the Government proposes that a stability fee should be paid by all credit institutions covered by the Support Act. However, the question is whether the stability fee should be regarded as a tax or a mandatory fee. The preparatory works for the Instrument of Government state that a tax may be characterised as a mandatory contribution to public institutions without any direct consideration in return, whereas a fee is usually paid for a specified consideration provided by the public institutions (Government Bill 1973:90, p. 213). However, it is possible for a monetary levy to have the nature of a fee in certain cases and not a tax, even if no specified consideration is provided in return; for

¹ <http://www.regeringen.se/content/1/c6/14/74/33/1b535b23.pdf>

example, if the levy is according to special rules entirely passed on to the sector of industry covered by the regulation. It is proposed that a stability fee be charged to all credit institutions covered by the Act. A precondition for a credit institution receiving support under the Act is that it "is needed to counteract a risk of serious disruption to the financial system in Sweden". *The purpose of the stability fee is to build up the stability fund.* Furthermore, the aim is that credit institutions adversely affected by a serious financial crisis may gain access to the monies in the stability fund. In the opinion of the Government, the credit institutions can (Government Bill 2009/10:30) thereby be deemed to have consideration provided under such circumstances, *and consequently the stability fee should be deemed to comprise a fee and not a tax.*"

Virðingarfyllst,

Jóna Björk Guðnadóttir hdl.